

Ketelmuziek...

Het is 21 December, het begin van de winter. Voor Huub Bode aanleiding om zijn geesteskind de Vogelschrik weer eens op te poetsen en met de nodige tam tam de winter in te luiden met een zogenaamd winterevenement. Zijn vogelschrik is immers een vier seizoenen kunstwerk.

Het is koud en guur buiten. Desondanks begeef ik mij, warm gekleed en met paraplu, naar de Vogelschriklocatie, de plek tussen de appelbomen. De weg er naar toe is nat en glibberig. Aan weerszijden naast de weg staan brandende fakkels en het geheel oogt nogal mysterieus. Het is net een oprijlaan met op het eind een groot kruis.

Omhoogkijkend valt mij op dat de 2000 kaarsen die volgens de aankondiging van de kunstenaar in zijn kunstwerk zouden branden, uit zijn.

Ze zijn gedoofd door de wind en de regen.

In de verte naderen de pijpen van de schutterij van Schinveld, doedelzakmuziek. Het is niet mijn favoriete muziek, maar in deze ambiance klinkt het best aardig.

De muzikanten zijn door Huub De Bode ingehuurd om kleur te geven aan het evenement. Wat heet kleur in deze duisternis. Ondanks het slechte weer stroomt het publiek toe. Wethouder Boy Goossens opent het evenement met een toespraak. Beter gezegd, hij leest een bloemlezing voor.

Wat mij daarbij opvalt is dat hij tijdens de leespauses omhoog kijkt naar de Vogelschrik. Misschien uit eerbied? Of zou hij geloven dat de metalen massa ogen en oren heeft. De Vogelschrik laat de wethouder in ieder geval uitpraten, iets wat van Boy niet altijd gezegd kan worden. De enige reactie die ik waarneem is de twinkeling van een paar nog brandende kaarsen ter hoogte van de plek waar de ogen van de Vogelschrik horen te zitten.

Opeens breekt de hel los. Een slagwerkgroep, ingehuurd door de kunstenaar, is in actie gekomen. Een aantal rare slagwerk instrumenten in de vorm van kettingen en lege olieblikken komen tot leven.

'Ketelmuziek' hoor ik achter me in het publiek iemand zeggen. De slagwerkers raken in extase, er is er een die zijn bovenlichaam van kleding ontdoet en half naakt wolvengeluiden maakt. Het publiek aarzelt en weet niet goed wat het hiermee aan moet. Dit is een regelrechte confrontatie met taferelen uit de oertijd. Jo Gelissen die in de rij voor me staat te filmen draait zich om en roept:

"Ik heb vroeger wel eens gedroomd dat ik naar de hel ging en toen zag ik dit tafereel voor mij".

Bij de schaarse verlichting van de vuren en enkele brandende fakkels zie ik dat ook het publiek onder de invloed raakt van het ritme. Aan de bewegingen en aan de gezichten van enkelen is te zien dat men zich laat meeslepen door deze oergeluiden. Even geen stres maar opgaan in het gevoel van de oermens, ja hoor, terug naar de oertijd.

Misschien is dit wel datgene wat de mens in deze hectische maatschappij af en toe nodig heeft, flink de beuk erin en rammen op die trom.

Bingelrade weet in ieder geval dat de winter is begonnen wat bij zoveel lawaai niemand kan ontgaan zijn. En nu maar afwachten wat de volgende actie van de Vogelschrik zal zijn als straks de lente begint.

Cor Geilen